

Sygn. akt VI Ka 613/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli (spr.)

Sędzia Tomasz Skowron

Sędzia Andrzej Żuk

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Marcina Zarównego

po rozpoznaniu w dniu 22 lutego 2022 r.

sprawy **A.Ż.ur.** (...) w L.

c. F. i E. z d. M.

oskarżonej z art. 18 § 1 kk w związku z art. 271 § 1 i 3 kk w zw. z art. 12 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 26 sierpnia 2021 r. sygn. akt II K 787/17

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej **A.Ż.** w ten sposób, że:

- z opisu czynów przypisanych oskarżonej w pkt I – XI części dyspozytywnej wyroku eliminuje ustalenie, że oskarżona działała w celu osiągnięcia korzyści osobistej, czyny te kwalifikuje z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk i jako podstawę wymiaru kary za każdy z tych czynów przyjmuje art. 271 § 1 kk,
- w pkt XV części dyspozytywnej obniża orzeczoną wobec oskarżonej karę grzywny do 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych po 15 (piętnaście) złotych każda,
- uchyla z strzygnięcie z pkt XVII części dyspozytywnej dotyczące nawiązki,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonej **A.Ż.** na rzecz oskarżyciela posiłkowego Zakładów (...) Sp. z o. o. w B. kwotę 840 złotych tytułem udziału pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w postępowania odwoławczym,

IV. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 470 złotych w tym wymierza jej opłatę w kwocie 450 złotych za obie instancje.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 613/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 26 sierpnia 2021 r., sygn. akt II K 787/17			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca oskarżonego			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
	-----	-----	-----		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu			
	-----	-----	-----		

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>1. rażącej obrazę przepisów postępowania karnego w postaci art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. poprzez przeprowadzenie przez Sąd bezkrytycznej i tendencyjnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego z całkowitym pominięciem lub zbagatelizowaniem dowodów przemawiających na korzyść A.Ż.:</p> <p>1) przy jednoczesnym nadmiernym uwypukleniu dowodów niekorzystnych, przejawiające się przez Sąd I instancji, że zeznania świadków w osobach T. A., M. K., P. P.,</p>
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

E. P., K. P.,
B. D. i K.U. były
szczegółowe,
obszerne i
konsekwentne
na całym etapie
postępowania,
uzupełniały się
wzajemnie,
nadto zarówno
na etapie
postępowania
przygotowawczego
jak i sądowego
charakteryzowała
je szczerść i
spontaniczność,
co wyrażały
emocje
towarzyszące
tym świadkom
podczas
składanych
zeznań, podczas
gdy:

a) z zeznań
T. A. wynika,
iż „...spis
przeważnie trwał
1 lub 2 dni, w
godzinach pracy,
ze względu na
ilość wyrobów,
które miały
zostać
inwentaryzowane
policzenie ich w
takim krótkim
czasie było w
rzeczywistości
niemożliwe...”,
gdy z zeznań P.
S. wynika iż „...
inwentaryzacja
trwała 8 godzin
i w trakcie jej
trwania
osobiście i
rzetelnie

wszystko
liczyłam i
wpisywałam w
brudnopisy,
które kolejno
przekazywałam
przewodniczącej..”
oraz zeznań
E. P. , z
których wynika
iż „ nie było
stworzonych
żadnych
warunków do
przeprowadzenia
inventaryzacji,
odbywała się
ona w godzinach
pracy, produkcja
nie została
wstrzymana,
musiałam
jednocześnie
nadzorować
pracę malarek
i prowadzić
inventaryzację...”

b) z zeznań
K. P. wynika iż
„ o tym, że
jest w zespole
dowiedziała się
kilka dni przed
inventaryzacją,
nie miała
żadnego
szkolenia w tym
zakresie i nie
wiedziała co
ma robić z
inventaryzacją...”
gdy z zeznań K.
U. wynika, że
„...przed każdą
inventaryzacją
przewodniczący
komisji dostawał
instruktaż ...
członkowie

zespołu byli
instruowani
przez
przewodniczącego”
oraz zeznań M.
K. z których
wynika że „ ...
nie było żadnego
instruktażu
przed
inwentaryzacją,
otrzymaliśmy do
wypełnienia
dokumenty od
głównego
ekonomisty
pana T.”;

c) z zeznań
E. P. wynika,
iż oskarżona
„swoim
zachowaniem
wywierała dużą
presję
psychologiczną
na
pracownikach ...
znęcała się
psychicznie nad
drugim
człowiekiem”,
gdy z zeznań
R. Ż. wynika
iż oskarżona jest
osobą szorstką
i że „czasem
trzeba krzyknąć”
a także z
zeznań D. M.,
która wskazuje
iż „kierownik A..
Ż. nie próbowała
wywrzeć na niej
żadnej presji,
przy czym
podkreśliła, że
nie pozwoliłaby
sobie, aby A..
Ż. podnosiła

na nią głos,
ale w relacjach
kierownik z
innymi
pracownikami
zdarzało się, że
krzyżąc
przywoływała
kogoś do
porządku”;

d) z zeznań
R. Ż. wynika iż
„ ... pracownicy
byli odgórnie
delegowani do
przeprowadzenia
inventaryzacji,
było im to
narzucane,
trafiali na
wydziały w
których nie
pracowali i nie
znali się na
danym towarze,
na jego
nazwach” oraz
zeznań D. M.
która wskazuje,
iż „...braki które
wyszły wynikają
raczej z głupot
dokumentacyjnych,
bo nikt nie
panował nad tą
dokumentacją ...”;

- mając na
uwadze
powyższe nie
sposób uznać,
aby zeznania
świadków były
spójne, logiczne,
wzajemnie
korelujące i się
uzupełniające,
albowiem jak
wynika z w/

w przykładów
informacje co
do samej postaci
oskarżonej oraz
sposobu
prowadzenia
inventaryzacji
są wbrew
twierdzeniom
Sądu sprzeczne i
rozbieżne;

2) w sytuacji
gdy osiem
inventaryzacji
na wydziale
sortowni-
pakowni
przeprowadzonych
w okresie od
30 grudnia 2008
r. do 15
stycznia 2016
r. oraz trzech
inventaryzacji
na wydziale
kompletowni
przeprowadzonych
w okresie od
30 grudnia 2013
r. do 15
stycznia 2016
r. pozwalało
(zdaniem Sądu)
na przyjęcie
poglądu, iż
corocznie
inventaryzacje
nie odpowiadały
stanowi
rzeczywistemu,
podczas gdy
w ogóle nie
przeprowadzono
analizy
wszystkich
oddziałów na
których
przeprowadzono
inventaryzację

(sortownia-
pakowania,
kompletownia,
modelarnia,
magazyny) a
ewentualne
nieprawidłowości
na jednym
oddziale nie
oznaczały iż na
innym oddziale
inventaryzacje
częstkowe były
wadliwe, a zatem
roczne
inventaryzacje
niezależnie od
ewentualnych
zachowań
A.Ż.nie
odpowiadały
stanom
rzeczywistym
(brak analizy
inventaryzacji
wykonanych
jednocześnie w
poszczególnych
latach na
wszystkich
wydziałach) przy
jednoczesnym
wyeksponowaniu
iż ci sami
pracownicy
potwierdzali
nieprawidłowości
raz na wydziale
sortowni-
pakowani a raz
na wydziale
kompletowni,
podczas gdy
wielokrotnie
więcej
pracowników
przeczyło
zeznaniom w/w,

	<p>3) poprzez pominięcie w podstawie ustaleń faktycznych dowodów które sąd uznał za wiarygodne, logiczne, spójne, wynikających z zeznań świadków w osobach K. S., A. T., E. S., A. J., R. Ż., podczas gdy wypowiedzi tych osób były rzeczowe, na temat, krytyczne wobec dowodów niekorzystnych dla oskarżonej a zatem nie było podstaw do ich nieuwzględnienia.</p>		
<p>2. rażącej obrazę przepisów postępowania karnego w postaci art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., przejawiającą się w niekompletności uzasadnienia zaskarżonego wyroku i zaniechaniu wyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia, w szczególności:</p> <p>- w zakresie ustalenia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>przesłanek odpowiedzialności karnej oskarżonej za przestępstwa zarzucone w akcie oskarżenia,</p> <p>- ograniczenie wyjaśnienia podstawy prawnej do wymienienia zastosowanego przepisu bez precyzyjnego wskazania na czym polegało uzyskanie korzyści osobistej przez oskarżoną, w jaki sposób oskarżona realizowała czynność sprawczą zarzucaną jej w akcie oskarżenia oraz czy w istocie dokument inwentaryzacyjny stanowił dokument, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego, co łącznie uniemożliwia kontrolę instancyjną w tym zakresie i miało wpływ na treść wyroku.</p>		
<p>3. błąd w ustaleniach</p>	<p># zasadny</p>	

faktycznych,
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku, mający
istotny wpływ na
treść orzeczenia,
a polegający na
przyjęciu przez
Sąd I instancji,
iż oskarżona
A.Ż.swoim
zachowaniem
zrealizowała
znamiona czynu
z art. 271 § 1 i § 3
k.k., podczas gdy
z prawidłowo
zebranego i
ocenionego
materiału
dowodowego
należało dojść
do wniosku, iż
oskarżona:

- nie była
funkcjonariuszem,
ani inną osobą,
której
przysługuje
cecha zaufania
publicznego,

- nie wystawiła
żadnego
dokumentu
któremu
przysługuje
domniemanie
prawdziwości
(ani nie
nakłaniała do
wystawienia
takiego
dokumentu),

- nie uzyskała
żadnej korzyści
osobistej, co

częściowo
zasadny

niezasadny

<p>nakazywało uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad.1 – Ad 3</p> <p>Apelacja obrońcy oskarżonej okazała się częściowo zasadna w zakresie w jakim dotyczyła rzekomej okoliczności uzyskania przez A. Ż.korzyści osobistej, przy poleceniu podległym sobie pracownikom poświadczenia nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne przy sporządzaniu corocznego obligatoryjnego sprawozdania finansowego spółki Zakłady (...) sp. z o.o. (czyny przypisane oskarżonej w pkt I – XI</p>	

części wyroku)
i w tym też
zakresie została
ona
uwzględniona.
W pozostałej
części zarzuty
apelacji
sprowadzające
się do
kwestionowania
sprawstwa i winy
oskarżonej a
także
wypełnienia
znamion
przestępstwa
fałszu
intelektualnego
nie są zasadne.

Wbrew
zarzutom
obrońcy Sąd I
instancji
dokonał
prawidłowych
ustaleń
faktycznych
(poza
ustaleniami, iż
oskarżona
działała w celu
osiągnięcia
korzyści
osobistej) i
zgromadzony w
tej sprawie
materiał
dowodowy
ocenił zgodnie z
zasadami
wskazanymi w
art. 7 k.p.k.
Sąd ten w
zaakceptowanym
zakresie
ustosunkował
się do istotnych
dowodów w

sprawie, mając w polu widzenia określone między nimi rozbieżności i stanowisku swemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Poczynione w utrzymanej części przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne znajdują oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, który został poddany ocenie respektującej wymogi art. 7 kpk i art. 410 k.p.k. Wbrew odmiennym twierdzeniom zawartym w apelacji, nie ma podstaw, ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez Sąd I instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, ani też poczynionych na podstawie tego materiału dowodowego ustaleń faktycznych w sprawie (po uwzględnieniu zmiany

dokonanych przez Sąd Okręgowy). Konfrontując przyjęte ustalenia faktyczne z przeprowadzonymi na rozprawie głównej dowodami należy stwierdzić, iż dokonana przez Sąd Rejonowy rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności popełnienia czynów zarzucanych oskarżonej nie wykazuje błędu i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym Sąd ten dał wiarę i się na nich oparł.

Sąd I instancji prawidłowo uznał wyjaśnienia oskarżonej nieprzyznającej się do winy za niewiarygodne. Pomijając taktykę procesową jaką A. Ż. przyjęła w toku postępowania, odmawiała bowiem składania wyjaśnień od postępowania przygotowawczego

do końca
procesu, by po
przeprowadzeniu
większości
dowodów
zdecydować się
na
przedstawienie
swojej wersji
wydarzeń. Jej
relacje nie
wytrzymują
jednak
konfrontacji ze
szczerymi,
konsekwentnymi
i wzajemnie się
uzupełniającymi
zeznaniami T.
A., M. K., P.
P., E. P., K.
P., B. D. i K.
U.. Podkreślenia
wymaga, że
T. A. zostały
przedstawione
zarzuty z art.
271 § 1 kk
niemal tożsame
z zarzutami
postawionymi A.
Ż.w
przedmiotowej
sprawie i
wyrokiem w
sprawie o sygn.
II K 590/17
Sąd Rejonowy
w Bolesławcu
uznał T. A. winną
popelnienia
wszystkich 11
zarzuconych jej
czynów i wydał
wyrok
warunkowo
umarzający
wobec niej
postępowanie na
okres jednego

roku (k. 436 – 445). Przyznając się do winy T. A. w żadnym stopniu nie kwestionowała swojej odpowiedzialności, co dodatkowo wzmacnia jej wiarygodność. Dopelnieniem jej relacji są twierdzenia pozostałych, wymienionych wyżej świadków, w szczególności uczestniczących w inwentaryzacjach w zakładzie w latach 2008 – 2016 r. na różnych wydziałach. Z wyjaśnień i zeznań tych osób wynika jasno, że T. A. była podwładną A. Ż., wykonywała jej polecenia, zarówno pisemne, jak i ustne, w tym pośredniczyła także w przekazywaniu poleceń A. Ż. innym pracownikom zakładu. W okresie od 2008 – 2016 r. T. A. była przewodniczącą zespołów spisowych w inwentaryzacjach

rocznych
odbywających
się na wydziale
sortowni i
pakowni. Mimo,
iż formalnie T.
A.była
wyznaczana na
przewodniczącą
na mocy
zarządzenia
prezesa Spółki,
to jednak zawsze
odbywało się to
z rekomendacji
A. Ż.. Podobnie
rzecz się
przedstawiała z
wyznaczeniem
na
przewodniczącą
zespołów
spisowych M.
K.czy E. P. w
wydziale
kompletowni w
okresie 2013
– 2016 rok.
Oskarżona
polecała T.
A.ustnie, aby
przekazywała
członkom
zespołów
spisowych oraz
mistrzom
odpowiedzialnym
materialnie
biorącym udział
w danej
inwentaryzacji,
aby stworzyli
nieprawdziwe
brudnopisy, na
które mieli
przepisać dane
z dokumentów
tzw. „Fk”,
zawierających
dane z

ostatniego
miesiąca. Nie
można przy
tym zgodzić
się z obrońcą,
że zeznania
wymienionych
wyżej świadków
wzajemnie
wykluczały się.
Okoliczności co
do tego jak
długo trwała
inventaryzacja,
oraz czy
pracownicy
otrzymali
instrukcje
odnośnie
sposobu jej
wykonywania,
nie miały
kluczowego
znaczenia w
sprawie. Istotne
jest bowiem
to, że T.
A., jak również
większość osób
podpisujących
się pod
arkuszami spisu
z natury z danej
inventaryzacji
na wydziale
sortowni –
pakowni, miały
świadomość, że
poświadczają
nieprawdę, oraz
że podpisywane
przez nich
arkusze nie
zawierają
danych z
dokonanego
przez nich spisu
z natury, ale
dane
(przepisane w

latach 2008
– 2011) lub
przekopiowane
(w latach 2011
– 2016) z
dokumentów
„Fk”. Osoby
te nie zdawały
sobie jednak
sprawy, że
różnice
pomiędzy
rzeczywistym
stanem
faktycznym a
stanem
widniejącym w
systemie są
tak rozbieżne.
Ważne jest
również to, że T.
A. była
podwładną
oskarżonej,
wykonywała jej
polecenia, na co
jednoznacznie w
swoich
zeznaniach
wskazują M. K.,
P. P., E. P., K.
P., B. D. i K.
U.. Jest zatem
T. A. świadkiem
obiektywnym,
nieumniejszającym
swojej
odpowiedzialności
za całe
zdarzenie, zaś
próby jej
zdyskredytowania
podjęte przez
oskarżoną
dopiero na
rozprawie, przez
gołosłowne
twierdzenia, że
T. A., E. P. i
M. K. pomawiają

ją, zasadnie Sąd Rejonowy uznał za nieskuteczną linię obrony. Jeszcze raz trzeba podnieść, że twierdzenia T. A.korespondują z zeznaniami M. K., P. P., E. P., K. P., B. D. i K. U.. Co istotne, świadek P. P.(informatyk zakładu) zeznał, że nieprawidłowości dotyczące przeprowadzonych inwentaryzacji nie mogły być błędem systemu, ponieważ dokładnie to sprawdził. Wszak każdą tworzoną przez niego aplikację zatwierdzał kierownik zakładu, którym był A. Ż.. P. P.przyznał, że słyszał rozmowy, z których wynikało, że arkusze spisowe na brudno były robione jedynie dla pozorów, a osoby z zespołów spisowych drukowały sobie z systemu dane z produkcji z zamknięcia miesiąca tzw. „Fk”, brały je do domów i następnie miały

na podstawie tych danych stworzyć nowe brudnopisy, aby później osoba zaangażowana do wpisywania danych do arkusza na czysto nie nabrała podejrzeń (k. 155 – 158, 359 – 363, 478 – 480). Przy całym uwikłaniu świadków przez oskarżoną A. Ż.w czynności związane z inwentaryzacją w zakładzie, wskazywaniu przez nich na wieloletnie zaniedbania w ewidencji wyrobów, nie sposób zakwestionować wiarygodności ich relacji. Usytuowanie świadków w opozycji do oskarżonej nie oznacza braku obiektywizmu w przedstawianym przez nich przebiegu wydarzeń. Przyznanie, że inwentaryzacja nie przebiegała poprawnie, jak i brak zatajenia swojego udziału w zdarzeniu, czynią ich zeznania i

wyjaśnienia
(świadek T.
A.) w pełni
wiarygodnymi.
Także pretensje
pracowników
zakładu
odnośnie tego,
że oskarżona
podnosiła głos i
wywierała dużą
presję
psychologiczną
na
pracownikach
potwierdziły
zeznania
świadków T.A.i
E. P..

Przedstawionej
wyżej oceny nie
zmieniają relacje
K. S., A. T.,
E. S., A. J.i
R. Ż.. W swoich
zeznaniach
świadek K. S.nic
nie wspomniał
o tym, że
pracownicy
spisywali gotowe
dane z produkcji
do arkuszy
spisowych.
Wskazał jedynie,
że podczas jego
pracy nie było
mu nic
wiadomo, by
zostały
ujawnione jakieś
poważne
niedobory na
stanie zakładu
(k. 164 – 166,
480 – 481v).
Natomiast
świadek A. T.
przedstawił

procedurę
przeprowadzania
takiej
inwentaryzacji.
Jako
przewodniczący
zakładowej
komisji
inwentaryzacyjnej,
już po
dokonanym
spisie,
otrzymywał
dokumentację
od
przewodniczącego
zespołu
spisowego, a
jego zadaniem
było
sprawdzenie jej
pod względem
formalnym –
np. czy wszędzie
zostały złożone
stosowne
podpisy.
Przyznał, że sam
jest zdziwiony
ujawnionymi
nieprawidłowościami
i nie potrafi
wskazać ich
przyczyny (k.
168 – 174, 480 –
481). Świadek E.
S. była
zatrudniona w
zakładzie na
stanowisku
kierownika
działu
organizacji i
zarządzania i na
wniosek prezesa
lub członka
zarządu
zarządzeniem
powoływała
przewodniczącego

i komisję inwentaryzacyjną.
Poza wskazaniem, że oskarżona była dobrym kierownikiem i samodzielny, świadek nie wiedziała nic na temat nieprawidłowości przy inwentaryzacji wyrobów (k. 204 – 206, 495 – 499). Podobnie świadek A. J. nie miała pojęcia o poświadczaniu nieprawdy w dokumentach inwentaryzacyjnych. Oświadczyła jedynie, że nie ma pojęcia skąd mogły powstać braki w zakładzie (k. 256 – 258, 534 – 535v). Z kolei świadek R. Ż. był przewodniczącym komisji inwentaryzacyjnej na dziale modelarni i piecowni, ale nie był przewodniczącym na dziale kompletni oraz sortowni i nie miał wiedzy na temat zaistniałych tam nieprawidłowości (k. 1673 – 1674 v). Wynika z tego, że wiedza

wymienionych
wyżej świadków
w
przedmiotowej
sprawie była
ograniczona, zaś
ich twierdzenia,
wbrew temu co
sugeruje
skarżący, trudno
uznać za
wykluczające
odpowiedzialności
oskarżonej. Nie
można też
zgodzić się z
obrońcą, że
wyjaśnienia
oskarżonej
korespondują z
zeznaniami K. S.,
A. T., E. S., A. J. i
R.Ż.w zakresie
istotnych
okoliczności
sprawy. Wiedza
tych świadków
była niewielka,
ograniczała się
jedynie do
własnych
spostrzeżeń co
do procedury
inventaryzacji w
zakładzie. Ocena
zeznań tych
świadków
dokonana przez
Sąd I instancji
i stwierdzenie
ich przydatności
dla czynienia
ustaleń
faktycznych w
żadnym razie nie
wiąże się z ich
pominięciem. Co
się tyczy
twierdzenia
obrońcy

oskarżonej, że nie przeprowadzono analizy inwentaryzacji na pozostałych wydziałach, to stwierdzić należy, że okoliczność ta nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdził, że wystąpiły nieprawidłowości w inwentaryzacji na wydziale sortowni-pakowni, a także na wydziale kompletowni, co zostało ujęte w czynach zarzucanych oskarżonej w akcie oskarżenia i przypisanych w wyroku. Innych argumentów przeciwko ocenie dowodów osobowych w apelacji nie podniesiono. Przedstawione zastrzeżenia, jak już wyżej wskazano, nie przekonują do uznania ocen Sądu Rejonowego za nieprawidłowe.

Niezasadny okazał się zarzut

naruszenia
prawa
procesowego
mogącego mieć
wpływ na treść
wyroku, tj. art.
424 § 1 k.p.k.
Ewentualne
braki
uzasadnienia czy
też lakoniczność
zawartych w
nim stwierżeń i
oceny
poszczególnych
dowodów, nie
mogą stanowić
podstawy do
uchylenia
wyroku i
przekazania
sprawy do
ponownego
rozpoznania. Nie
budzi
wątpliwości, że
skoro
uzasadnienie
wyroku
sporządzone jest
po wydaniu
wyroku, to jego
treść nie może
mieć wpływu na
treść zapadłego
wcześniej
orzeczenia.
Chybiony jest
także zarzut
tendencyjnej
oceny depozycji
poszczególnych
dowodów
osobowych.
Powyższemu
przeczy uważna
lektura
pisemnych
motywów
wyroku, które

zdaniem Sądu Okręgowego nie są dotknięte wskazanymi uchybieniami i pozwalają na możliwość dokonania kontroli odwoławczej. Zaznaczyć należy, że sama negacja przez obrońcę oceny dowodów istotnych dla ustalenia odpowiedzialności A.Ż.za przypisane jej czyny nie może prowadzić do zakwestionowania formalnej poprawności motywów wyroku.

Wbrew zarzutowi apelacji Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że zachowania oskarżonej wypełniły znamiona sprawstwa kierowniczego do popełniania przestępstwa fałszu intelektualnego jako czynu ciągłego i rozważania tego Sądu dotyczące sprawstwa polecającego

zasługują na
akceptację (k.
1702, str. 31
uzasadnienia).

Nie ulega
wątpliwości, że
przestępstwo
poświadczenia
nieprawdy ma
charakter
przestępstwa
indywidualnego
(por. wyrok SA
we Wrocławiu
z 8.05.2019
r., II AKa
301/18, LEX
nr 2716875);
jego podmiotami
mogą być
jedynie
funkcjonariusz
publiczny lub
inna osoba
uprawniona do
wystawiania
dokumentu.

Inną osobą
uprawnioną do
wystawiania
dokumentu „jest
osoba fizyczna,
która na mocy
ściśle określonej,
szczególnej
delegacji o
charakterze
prawnym,
istniejącej już w
chwili
popelnienia
przez nią czynu
zabronionego,
jest
upoważniona do
wystawiania
określonych
dokumentów w
imieniu lub
na rzecz innej

osoby
(mocodawcy) ob.
Zawłocki [w:]
Wąsek, Zawłocki
II, s. 808). Z
kolei
przedmiotem
czynności
wykonawczej
każdej z postaci
przestępstw z
art. 271 k.k.
jest dokument. Z
uwagi na istotę
analizowanego
występku
„dokument, dla
objęcia go
działaniem art.
271 § 1 k.k.,
musi rodzić nie
tylko określone
jego treścią i
zakresem
działania skutki
prawne między
stronami
czynności
prawnej, ale
wykraczać
powodowanymi
przez jego
wystawienie
skutkami
prawnymi na
zawłocki”
SN z 30.11.2007
r., V KK 98/07,
LEX nr 346235;
tak też wyrok
SA w Krakowie
z 21.02.2003
r., II AKa
266/02, KZS
2003/4, poz.
37). Przenosząc
powyższe
rozważania na
grunt niniejszej
sprawy, wskazać

należy, że
oskarżona była
kierownikiem
zakładu w Spółce
Zakłady (...) i
miała silną
pozycję w spółce.
W jej gestii
należało
podejmowanie
ostatecznych
decyzji, przy
czym wyzyskując
wynikające ze
służbowego
stosunku
podległości
uzależnienie od
niej T.A. i innych
pracowników
polecała
poświadczać
nieprawdę w
dokumentach
mających
znaczenie
prawne przy
sporządzaniu
corocznego
obligatoryjnego
sprawozdania
finansowego
spółki w
wydziałach
sortowni –
pakowni i
kompletowni.
Przewodniczące
zespołów
spisowych i
inni członkowi
zespołów z
pewnością byli
osobami
upoważnionymi
do wystawienia
dokumentu
inwentaryzacyjnego
w rozumieniu
art. 271 § 1 kk.

Wskazać przy tym należy, że w rzeczywistości nieprawdziwe, dobre wyniki z przeprowadzonych inwentaryzacji miały wpływ na dobry wynik finansowy spółki za dany rok. Poświadczenie nieprawdy – w dokumentach spisowych – budowało zatem pozorny wizerunek prawidłowo, a wręcz bardzo dobrze prosperującej spółki. Nie ulega wątpliwości, że dokumenty te były dokumentami o których mowa w art. 271 § 1 kk.

Sąd I instancji eksponował zachowanie oskarżonej jako osoby, która budziła respekt wśród swoich podwładnych, była osobą stanowczą, władczą nie przyjmowała do wiadomości sprzeciwu, krzyczała na podwładnych, budząc w nich poczucie strachu.
Postępowanie

oskarżonej
zdaniem Sądu
Rejonowego
doprowadziło do
tego, że
wskazywane
przez nią dobre
wyniki
przeprowadzonej
inventaryzacji
na podległych
jej wydziałach,
a następnie
idące za tym
dobre wyniki
finansowe spółki
za dany rok,
kreowały A.
Ż.jako świetnego
kierownika
zakładu, i na tym
miała polegać
osiągana przez
nią "korzyść
osobista". W
tym kontekście
należy
podkreślić, iż
korzyść osobista
(art. 115 § 4 k.k.),
to świadczenie
o charakterze
niemajątkowym,
polepszające
sytuację osoby,
która je uzyskuje
np. obietnica
awansu,
załatwienia
pracy,
odznaczenie
orderem,
wyuczenie
zawodu (Por.
wyr. SN z 10
lipca 1974 r.,
I KRN 9/74,
OSNPG 1974, nr
11, poz. 130).
Zebrane dowody

nie wskazują jednak, aby oskarżona uzyskała tak rozumiana korzyść osobistą. Z samego poświadczenia nieprawdy w dokumentach inwentaryzacyjnych, nie wynikały żadne konkretne zmiany w osobistej pozycji oskarżonej w zakładzie. Sąd I instancji nie wykazał też, aby A.Ż.wykorzystywała swoją pozycję do tego celu. Lektura motywów zaskarżonego wyroku w konfrontacji ze zgromadzonym materiałem dowodowym prowadzi do wniosku, iż dokonane w tej części ustalenia faktyczne oparte zostały domniemaniach. Materiał dowodowy nie wskazuje, aby oskarżona doprowadzając do szeregu nieprawidłowości w dokumentach inwentaryzacyjnych, działała w celu osiągnięcia

korzyści
osobistej.

Dlatego
uwzględniając
powyższe
rozważania Sąd
Okręgowy
zmienił
zaskarżony
wyrok w ten
sposób, że z
opisu czynów
przypisanych
oskarżonej w pkt
I – XI części
dyspozytywnej
wyroku
wyliminował
ustalenie, że
oskarżona
działała w celu
osiągnięcia
korzyści
osobistej w
rozumieniu art.
271 § 3 kk
i czyny te
zakwalifikował z
art. 18 § 1 k.k.
w zw. z art. 271
§ 1 k.k. w zw. z
art. 12 k.k. przy
zastosowaniu
art. 4 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy
zmienił
zaskarżony
wyrok w pkt XV
części
dyspozytywnej w
zakresie
orzeczonej
wobec
oskarżonej kary
grzywny. Czyny
przypisane
oskarżonej
zostały

popelnione w okresie od 30 grudnia 2008 r. – 15 stycznia 2016 r. Zgodnie z treścią art. 71 § 1 k.k. w brzmieniu kodeksu karnego z 1997 r. (Dz.U.1997.88.553 z dnia 1997.08.02 z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010 r. (Dz. U. 2009.206.1589), zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności, Sąd mógł orzec grzywnę w wysokości do 180 stawek dziennych, jeżeli jej wymierzenie na innej podstawie nie było możliwe. Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy stosując art. 4 § 1 k.k. co przyjęto w kwalifikacji prawnej czynu, obniżył orzeczoną wobec oskarżonej karę grzywny do 180 stawek dziennych grzywny po 15 złotych każda. Rozstrzygnięcie to jest zasadne

także z tego
powodu, że
zagłodzeniu
ulegała
kwalifikacja
prawna czynu
oskarżonej. W
ocenie Sądu
Okręgowego
zmiana
kwalifikacji
prawnej nie
mogła natomiast
rzutować na
wysokość
orzeczonej
wobec
oskarżonej kary
pozbawienia
wolności, i tak
już łagodnej,
orzeczonej z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania.

Zaskarżony
wyrok
zmieniono także
w pkt XVII części
dyspozytywnej
poprzez
uchylenie
rozstrzygnięcia
dotyczącego
nawiązki. W
toku
postępowania
oskarżyciel
posiłkowy jak
i oskarżyciel
publiczny nie
wykazali, aby
zachowaniem
oskarżonej
pokrzywdzona
spółka poniosła
szkodę
niematerialną
(np. poprzez

<p>uszczerbek dobrego imienia), czy też doszło do uszczerbienia majątkowego, względnie utraty korzyści. Brak szkody, czy też krzywdy w rozumieniu art. 46 § 1 kk implikuje niemożność orzeczenia nawiązki z art. 46 § 2 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>W konsekwencji uznania zarzutów apelacji kwestionujących sprawstwo i winę oskarżonej za bezzasadne (po uwzględnieniu zmiany zaskarżonego wyroku w wyżej</p>		

wymienionym wyroku) brak było podstaw do uniewinnienia A.Ż.od zarzucanych jej czynów.

**4. OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

**5. ZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**5.1.
Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji**

1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Wyrok utrzymany w mocy częściowo tj. co do sprawstwa i winy

oskarżonej przy zmienionej kwalifikacji prawnej na art. 18 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk odnośnie pkt I – XI części dyspozytywnej, także orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności, warunkowego jej zawieszenia i rozstrzygnięć z tym związanych (pkt XII – XIV części dyspozytywnej), środka karnego z art. 41 § 1 kk (pkt XVI) i orzeczenia o kosztach (pkt XVIII – XIX).

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

Wobec niezasadności zarzutów apelacji należy stwierdzić, że wyrok wydany przez Sąd Rejonowy w

<p>części utrzymanej w mocy był w pełni zasadny, a samo postępowanie nie jest obarczone żadną wadą, która winna skutkować jej uwzględnieniem z urzędu.</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Rozstrzygnięcia z pkt I – XI części dyspozytywnej poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynów na art. 18 § 1 kk w zw. z art. 271 § 1 kk w zw. z art. 12 kk przy zastosowania art. 4 § 1 kk, pkt. XV poprzez obniżenie wymierzonej kary grzywny do 180 stawek dziennych po 15 złotych każda i pkt. XVII części dyspozytywnej wyroku poprzez jego uchylene.</p>		

Zwiąże powodach zmiany	o		
		Powody zmiany zaskarżonego wyroku w tej części zostały już omówione powyżej w uzasadnieniu.	
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
2.1.		Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże powodach uchylenia	o		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

5.3.2.			
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. zasądzono od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 840 zł, stanowiącą zwrot kosztów działania jego pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym.	
IV.	O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., wobec zmiany orzeczenia o karze orzekł opłatę w kwocie 450 zł za obie instancje (art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych). Do	

	kosztów obok opłaty zaliczono także ryczałt za doręczenia w kwocie 20 zł.
7. PODPIS	

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej A.Ż.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Sprawstwo i wina oskarżonej		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana